

Se silla lõidmine on nenda tulnud. Need Halpi tallo karjatsed, kes seāl liggidal, on oma karjaga rabba peāl kainud ja neid pu jurekeli ülesliskunud kuuma õidse tulle tarbis, mis õ ajal põlletawad oma hobbuste karjas. Neid tõrwase kande fiskudes lõidsid nemad ühhe pu otsakest, mis tamme karwa olli. „Eks se ei olle tammepu?“ ütles üks karjapoisi. „Kas näed, se on jo tam, kust wikkati luiska tehhatse!“ Hakkati siis katsuma, kas veel piddi ollema, ja lõidsid veel ühhe sure palko maalt, mis ei joudnud väljakistuda. Kui karjatsed nüüd karja koddoo ajjasid, siis wisid sedda eesmest lõitud pu-tompi koddut, ja ütlesid jälle nenda: „Kas se ei olle tam, kust wikkati luiska tehhatse? Meie lõidisme tūllalt rabba peält; suur pak jääi veel sinna ma sisse, mis meie ei jöua väljakistuda, et maad paljo peāl olli.“ Näggid siis sedda koddorahwas, et se tam olli, läksid ka kohhe waatma, missuggune se pak rabba sees piddi ollema, mis lapsed ei joudnud väljakistuda. Nemad lõidsid ka sedda ja töist ja kolmandat palku, mis silla wisil maas oolid, said isši kül tammepuid, ja küllarahwas ka, kes seāl liggidal on, ja mitto koormat said ka veel kaagelegi ärravidud.

Pikse wallitsus.

Nägiwad veel praego rahwas mōnes ma murkas, kes enast wāna rahwa käest eht suust ütlewad kuulnud nenda rāgitawad, et igga suil isši pikne peab mürristama. Pikked peawad seitse wennaksed ollema. Kaks wenda nende seas peab wägga valjo ja wiinhase süddamega ollema, kes ei anna armo, ei pule eggia kiwwile, ei inimesele eggia ellajatele; siis kaks wenda jälle wägga wagga ja pehme süddamega, kes agga tassafe heālega ning wägga püssit

korda suipikmel mürristawad; kolm wenda, kes jälle parraja wihi peāl mürristawad ning kes ei olle wägga wiinhased, eggia tassafed ning kolmekeste pärristiko, iggamees töine töise järrele, omal suil pikse seadust eht wallitsust on viddamas. Kui nendega kolm aastat mōdalāinud, siis tulleb jälle üks wägga wiinhane wend eht pikne, kes kellegile ei kingi, olgo mis ette pudub, kes kõige sui kārkib ja lõhhub. Selle järrele tulleb se wägga pehme süddamega ja siis jälle need kolm ülleval nimetud piknet, kes ei olle wiinhased, ei fa waggad, waid parrajad, omal förral üks töise järrele. Kui nende wallitsuse aastad ärralöönid, siis tulleb se töine wiinhane wend, kes ei holi saksaast eggia maast, kes õige põrrutaja on, veel wiinhase, kui ülemaal nimetud furri eht wiinhane wend olli. Selle järrele tulleb üks wend, kes waggam kui se töine wagga on. Nenda wallitsewad nemad kõik oma korda mōda mailma otsani.

Neid aego peawad sure merre ja ranna rahwas, nenda kui fallamehhed, kes wanaks ja targaks arwata, alles arro peāl. Nemad ütlewad oma norematele nenda: Kui teie näete, et Jürripääw rede on, siis teadke, et sel suuwel saab wiinhane pikne ollema. Sellesama wiinhase pikse wallitsuse ajal saab paljo põratisid eht hullu koere ollema, ja mets paljo kahjo ellajatele teggema. Selle wiinhase pikse järrele tulleb waikne pikne, ja selle wallitsuse al on karta, et wilja äppardust tulleb. Siis tullewad kolm ühhesuggust pikse suuve järrestiko, ja need on kolm wägga head önnistuse aastat kõige asjade polest. Kui Jürripääw olleks esmaspā juhtund, siis olleks need samad kahjud karta, mis redine Jürripääw on teinud.

Mis siin pikse wallitsusest rāgitakse, ei wōtta kalendriteggia kül mitte uskwaks, eggia sowi ka, et luggejad sedda pealid uskma; siiski on tema sedda